

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Hojgrem, advokátem se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2022, č. j. 25 A 69/2021 - 64,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2022, č. j. 25 A 69/2021 - 64, **se ruší**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Hojgrovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovanému byla doručena žádost T. J. (dále jen „žadatel“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), o poskytnutí informace, kolikrát obžalovaný ve věci vedené pod sp. zn. 81 T 1/2017 žádal od 11. 4. 2017 o nahlížení do spisu. Žalovaný této žádosti vyhověl a dne 18. 7. 2018 poskytl žadateli informaci, že „*ve věci sp. zn. 81 T 1/2017 nebyla ode dne 11. 4. 2017 nalezena ani jedna žádost obžalovaného o nahlížení do spisu. Do trestního spisu nahlížel dne 4. 7. 2017 obhájce obžalovaného – Mgr. R. F.*“

[2] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) domáhal určení, že poskytnutí výše uvedené informace je nezákonným zásahem. Obžalovaným v řízení vedeném pod sp. zn. 81 T 1/2017 byl právě žalobce, který považuje poskytnutou informaci za nepravdivou, neboť o nahlížení do spisu v průběhu trestního řízení žádal opakovaně. Šíření nepravdivých informací o „*jakémkoli určitelném subjektu osobních údajů*“ je dle žalobce zásahem do práv subjektu, jehož se nepravdivá informace týká. Žalovaný tuto nepravdivou informaci jednak poskytl žadateli, a jednak ji podle § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup, a tak ji poskytl neurčenému okruhu potenciálních adresátů.

[3] Krajský soud žalobu usnesením ze dne 17. 2. 2022, č. j. 25 A 69/2021 - 64, podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) odmítl.

[4] Dle krajského soudu žalobce v odpovědi žalovaného spatřuje zásah do svého práva na informační sebeurčení, nicméně ze skutkových tvrzení v žalobě takový zásah neplyne. Odpověď na žádost o informace nevyovídá nic o žalobci, ale toliko informuje o vyhledávací činnosti soudního zaměstnance a jejím výsledku („*hledaje nenalezl*“). Dále krajský soud uvedl, že žalobce není v odpovědi zmíněn jménem ani příjmením či jiným jednoznačným identifikátorem. Ke zjištění skutečnosti, že v řízení vedeném pod sp. zn. 81 T 1/2017 figuroval žalobce jako obžalovaný, je nutné spojit spisovou značku (která je v odpovědi obsažena) s osobou obžalovaného ve věci dané spisové značky, což nelze z veřejně dostupných informací učinit. Krajský soud tedy s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS (dále jen „*rozsudek NSS ve věci EUROVIA*“), konstatoval, že poskytnutí informace nebylo a zjevně nemůže být zásahem do práv žalobce.

[5] Proti usnesení krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že je možné z veřejně dostupných informací zjistit, že v řízení vedeném pod sp. zn. 81 T 1/2017 byl obžalovaným právě on. Na úřední desce Vrchního soudu v Olomouci jsou publikována rozhodnutí tohoto soudu č. j. 5 To 16/2017 - 2272 (vyvěšeno dne 3. 3. 2021 pod sp. zn. OSi 33/2021) a č. j. 5 To 22/2018 - 4190 (vyvěšeno dne 17. 3. 2020 pod sp. zn. OSi 11/2020), jimiž Vrchní soud v Olomouci rozhodl o stížnosti státního zástupce, resp. o odvolání obžalovaného, které byly podány ve věci sp. zn. 81 T 1/2017. Současně je obžalovaný v těchto rozhodnutích označen jako „*Pavel NXXXXX*“. Obsah těchto zveřejněných rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, ve spojení s konkrétními články zveřejněnými v médiích, které uvádějí celé stěžovatelovo jméno a skutkové okolnosti jím spáchaného trestného činu, s přihlédnutím k „*unikátnosti*“ případu, činí stěžovatele identifikovatelným ve vztahu k řízení vedenému pod sp. zn. 81 T 1/2017. Dle stěžovatele dospěl ke shodnému závěru také Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 37 C 123/2011 - 433. Dále stěžovatel uvádí, že z kamerových záběrů zobrazujících program jednání vyvěšený během hlavního líčení před jednacím sálkem je rovněž možné zjistit, pod jakou spisovou značkou bylo vedeno řízení, v němž stěžovatel figuroval jako obžalovaný.

[7] Dle stěžovatele je v souladu s rozsudkem NSS ve věci *EUROVIA* nutné zkoumat také povahu původce zásahu. V nyní projednávané věci je přitom původcem zásahu soud,

pokračování

u něhož bylo vedeno trestní řízení ve věci stěžovatele. Poskytováním nepravdivých informací snižuje žalovaný stěžovatelovu důvěru v něj, přestože v demokratické společnosti je nutné, aby soudy u veřejnosti vzbuzovaly důvěru, a to zejména pokud jde o trestní řízení.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl provedení důkazu výsledkem žadatele, úřední deskou Vrchního soudu v Olomouci, článkem zveřejněným na www.ceskenoviny.cz dne 26. 1. 2021 pod názvem „Žalobce žádá pro N. doživotí, obžalovaný vinu odmítá“, článkem zveřejněným na www.rozhlas.cz dne 5. 2. 2021 pod názvem „Soud poslal N. na 25 let do vězení za dvojnásobnou vraždu. Těla obětí se nikdy nenašla“, článkem publikovaným v Lidových novinách dne 24. 8. 2020 pod názvem „Citlivá data vyžadují ochranu“, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 37 C 123/2011 - 433, rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 25 A 260/2020 - 67, a spisem krajského soudu sp. zn. 29 T 1/2011.

[9] Stěžovatel následně zaslal zdejšímu soudu tři přípisy nazvané „Doplnění důkazů ke kasační stížnosti“, k nimž připojil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 37 C 123/2011 - 433, usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 1. 2017, č. j. 81 T 1/2017 - 2184, sdělení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2022, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 2022, č. j. 3 Co 86/2021 - 493, a rozsudek krajského soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 25 A 260/2020 - 67. Dále stěžovatel navrhl provedení důkazu článkem uveřejněným na webu www.blesk.cz dne 28. 1. 2016 pod názvem „Olomoucký krajský soud definitivně prohlásil M. N. za mrtvého“.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným usnesením.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Krajský soud vycházel z rozsudku NSS ve věci *EUROVIA* (všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého, pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 82 s. ř. s., musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dodává, že byt byl rozsudek NSS ve věci *EUROVIA* zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (rozhodnutí je dostupné na <https://nalus.usoud.cz>), důvody zrušení se vztahovaly k posuzování včasnosti zásahové žaloby a nedotýkají se výše zmíněné otázky. Tyto Ústavním soudem nijak nezpochybně závěry rozšířeného senátu se naopak staly základem navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud dospěl k závěru, že situace předvídaná rozsudkem NSS ve věci *EUROVIA* nastala v nynějším případě, neboť jednáním popsaným v žalobě zjevně nemohlo dojít k zásahu do práva stěžovatele na informační sebeurčení. Poskytnutá informace totiž neobsahovala

stěžovatelovo jméno a příjmení či jiný jednoznačný identifikátor, ale pouze spisovou značku trestního řízení.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že žadatel v žádosti o informace výslovně uvedl, že se jedná o „žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.“, a není tak pochyb o tom, že žádost měla být posuzována v režimu informačního zákona.

[14] Spornou otázkou nyní je, zda je správný závěr, dle něhož není-li v poskytnuté informaci uveden údaj umožňující přímou identifikaci (tedy identifikaci jen na základě tohoto jediného údaje) fyzické osoby, nemůže se **zjevně** jednat o zásah dle § 82 s. ř. s.

[15] Při posouzení věci lze vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) zabývající se tím, jaké informace mohou vést k identifikaci fyzické osoby, a tedy jaké informace jsou *osobními údaji* ve smyslu příslušných předpisů (dříve dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. 10. 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů). Vzhledem k obdobnému vymezení definice *osobního údaje* a totožnému cíli spočívajícímu v poskytnutí vysoké ochrany osobním údajům, lze závěry této judikatury aplikovat i nyní, za účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) – dále jen „GDPR“, a zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[16] Dle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobními údaji rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*

[17] Při posuzování, zda může být určitá informace osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 GDPR, je třeba postupovat v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje ze subjektivního pohledu správce či zpracovatele, který údaje v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů. Informace je tedy osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by subjekt údajů dokázaly na základě dané informace (ve spojení s jim dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019 - 56, č. 4064/2020 Sb. NSS, a rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2016, C-582/14, ve věci *P. B.*]. S přihlédnutím k objektivnímu pojetí osobních údajů dospěly Nejvyšší správní soud a SDEU v citovaných rozsudcích k závěru, že osobním údajem může být (mimo jiné) registrační značka vozidla nebo dynamická IP adresa. Jak na základě registrační značky vozidla, tak na základě dynamické IP adresy je z objektivního hlediska možné, za pomoci dalších informací, identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Není přitom rozhodné, zda konkrétní osoba je sama schopna subjekt údajů identifikovat.

pokračování

[18] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že osobním údajem – tedy údajem vedoucím k identifikaci fyzické osoby – může být také spisová značka trestní věci, projednávané krajským soudem, a to pokud existují další informace, které má (nebo by mohl mít) k dispozici jiný subjekt, jenž by pomocí nich identifikoval konkrétní fyzickou osobu obžalovaného v řízení, k němuž se spisová značka vztahuje. Takovými dalšími informacemi by mohly být například jiné údaje týkající se totožného řízení zveřejněné podle informačního zákona, rozhodnutí týkající se řízení zveřejněná na webových stránkách soudů, nedostatečná pseudonymizace obžalovaného, mediální zprávy apod.

[19] Závěr krajského soudu, dle něhož poskytnutí výše uvedené informace nemůže být *prima facie* nezákonným zásahem, neboť na základě spisové značky nemůže být stěžovatel identifikován, je tudíž nesprávný. Nejvyšší správní soud připomíná, že v rozsudku NSS ve věci *EUROVIA* zdůraznil, že odmítnout žalobu pro chybějící podmínku řízení lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, **zjevná a nepochybná**. Existuje-li rozumná pochybnost, je třeba žalobu věcně projednat. V projednávané věci takový závěr o zjevné a nepochybné nemožnosti existence nezákonného zásahu nelze učinit; jak je uvedeno výše, i spisová značka může vést, v kombinaci s dalšími informacemi, k identifikaci fyzické osoby. Krajský soud tak byl povinen žalobu věcně projednat a posoudit její důvodnost v mezích žalobních námitek.

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že neobstojí ani závěr krajského soudu, dle něhož *„uvedená odpověď nevypovídá ničeho o žalobci, ale toliko informuje o vyhledávací činnosti soudního zaměstnance a jejím výsledku (hledaje nenalezl).“* Z poskytnuté informace zřetelně vyplývá odpověď na žadatelovu žádost o informace – tedy že obžalovaný v řízení vedeném pod sp. zn. 81 T 1/2017 o nahlížení do spisu nežádal. Přesná formulace odpovědi [„*nebyla (...) nalezena ani jedna žádost obžalovaného*“ namísto „obžalovaný ani jednou nežádal“] nemá na vlastní obsah sdělení vliv.

[21] Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování stěžovatelem navrhanými důkazními prostředky, jelikož by bylo nadbytečné. K výše uvedeným závěrům o nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby dospěl zdejší soud i bez provedení těchto důkazů.

[22] Vzhledem k tomu, že krajský soud nesprávně přistoupil k odmítnutí žaloby stěžovatele, jak je v podrobnostech vyloženo výše, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadené usnesení zrušit podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Bude tak vycházet z toho, že žaloba obsahuje plausibilní tvrzení nezákonného zásahu a věcně žalobu projedná v mezích žalobních bodů; zejména tedy posoudí, zda byla poskytnutá informace skutečně nepravdivá, jak tvrdí stěžovatel, a případně, zda poskytnutí této nepravdivé informace bylo proto nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[23] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne krajský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

[24] Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Ondřej Hojgr, byl stěžovateli ustanoven již v řízení před krajským soudem. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11

odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za podání stěžovatele označená jako „Doplnění důkazů ke kasační stížnosti“ ze dnů 5. 4. 2022, 27. 6. 2022 a 17. 1. 2023, v nichž stěžovatel pouze doložil další listiny, které nebyly pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu relevantní; nejednalo se tedy o účelně vynaložené úkony právní služby, za které by odměna náležela. K jednomu úkonu právní služby se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající sazbě této daně (21 %), konkrétně o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. srpna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu